

گزارشی از کارخانه قند و شکر دزفول

جمعی از کارگران...

یکشنبه بیستم بهمن ۱۳۸۷

کارخانه قند و شکر دزفول در یک کیلومتر هفت جاده شوش- دزفول قرار دارد و بزرگترین کارخانه قند چغندری و تمام توماتیک ایران و خاورمیانه است. این کارخانه در سال ۱۳۵۴ توسط شخصی به نام "عزد" که از شاهزادگان قجری بود تاسیس گردید و پس از انقلاب در اختیار سازمان صنایع ملی قرار گرفت. ظرفیت اسمی خوراک تولید کارخانه قند و شکر دزفول روزانه

۵۰۰۰ هزار تن چغندر قابل افزایش تا ۸۰۰۰ هزار تن در روز می باشد و قابلیت استحصال ۴۵ هزار تن شکر سفید، دپو ۴۰۰ هزار تن چغندر تحویلی از کشاورزان منطقه شمال خوزستان، ۳۰ هزار تن تولید خوراک دام و ۱۸۰۰۰ تن ملاس در سال را دارد و میتواند روزانه ۵۰۰ تن شکر خام را تصفیه کند.

این کارخانه بطور غیرمستقیم حدود ۳۵ هزار نفر فرصت شغلی ایجاد کرده بود و با استخدام ۷۰۰ کارگر رسمی و ۵۰۰ کارگر فصلی در سال ۱۳۶۳-۱۳۶۲ به بهره برداری رسید.

مالکیت کارخانه قند و شکر دزفول در سال ۱۳۷۳ به بخش خصوصی واگذار گردید و به این ترتیب ۶۷ درصد سهام آن به موسسه امیرالمومنین فروخته شد و الباقی ۳۳ درصد سهام آن نیز به سازمان خصوصی سازی انتقال یافت. پس از انتقال این کارخانه به بخش خصوصی در سال ۷۳، در همان سال بخشی از اموال کارخانه از قبیل ماشین آلات، آهن آلات و لوازم یدکی کارخانه به ارزش بیش از سه میلیارد تومان توسط مالکین جدید به فروش رفت.

پس از این تحولات، کارخانه در سال ۱۳۷۶ به شخصی به نام محمد رضا یوسفی که به سلطان شکر معروف است و مالکیت کارخانه های قند یاسوج و ممسنی را نیز دارد واگذار گردید.

کارگران این کارخانه در طول دوران جنگ و زیر گلوله های توپ و راکت هواپیماهای عراقی به تولید ادامه دادند و بطور مرتب خسارتهای ناشی از اصابت گلوله های توپ و راکت هواپیماهای عراقی را ترمیم میکردند که در این بین سه نفر از آنان جان باختند و بیش از ۵۰ نفر از کارگران در طول دوران جنگ دچار نقص عضو شدند.

اما علیرغم این همه تلاش از سوی کارگران و تولید میلیاردها ثروت توسط آنان، کارخانه قند دزفول از طریق دست به دست شدن و فروش اموالش توسط خریداران از سال ۸۱ تولید خود را کاهش داد و در سال ۸۲ به تعطیلی کامل کشیده شد. مالکین و مدیران و مسئولین کارخانه برای تعطیلی آن، ابتدا از حضور در کارخانه خودداری کردند و به این ترتیب علیرغم حضور کارگران در کارخانه کسی برای سر و سامان دادن تولید در آن وجود نداشت، سپس سرویس ایاب و ذهاب کارگران و در مرحله بعدی برق کارخانه از سوی مالکین قطع گردید و علیرغم مقاومت کارگران، کارفرما ابتدا کارگران با سابقه سی سال خدمت و در ادامه با پیش کشیدن قانون کارهای سخت و زیان آور، کارگران با سابقه ۲۰ سال را باز نشسته کرد که هنوز تعداد بسیاری از این بازنشستگان موفق به دریافت حق و حقوق

خود نشده اند. به این ترتیب حدود ۱۸۰ نفر

کارگر با سابقه ۱۵ الی ۲۰ سال باقی ماند که از سال ۸۲ تاکنون همچنان بلا تکلیف هستند و کسی پاسخگوی خواسته‌های آنان نیست.

تمامی این اقدامات از سوی کارفرما برای خانه خرابی کارگران کارخانه قند دزفول در شرایطی صورت گرفته است که در طول این سالیان (۸۲ به این سو) هزاران تن شکر خام و مواد اولیه و مواد شیمیایی از کشورهای دیگر از سوی کارفرما به کشور وارد شده است و نامبرده میلیاردها تومان نیز با سندکارخانه وام دریافت کرده و در جاهای دیگر اقدام به سرمایه گذاری نموده است.

از سوی دیگر در حالی ۱۸۰ نفر از کارگران این کارخانه همچنان بلا تکلیف هستند و مطالبات آنان و کارگران بازنشسته پرداخت نمی‌شود که تاکنون دوسوله (سالن و انبار بزرگ) کارخانه با حکم دادگاه توسط طلبکاران تخریب شده است و آهن آلات آن جهت پرداخت بدهی های کارخانه به طلب کاران به همراه سنگ شکن کارخانه به فروش رفته است. نکته جالب توجه در این میان آن است که دادگاه شهرستان شوش برای پرداخت بدهی های کارخانه به طلبکاران حکم تخریب و فروش قسمتهایی از کارخانه را صادر می نماید اما برای بدست آوردن حق و حقوق ضایع شده کارگران تاکنون هیچگونه حکمی صادر نفرموده است.

کارگران قند شکر دزفول از این همه درد و رنج، تحقیر و توهین و وعده و وعید مسئولین به ستوه آمده اند و دیگر حرف هیچکس را قبول نمی کنند جز اینکه حق و حقوق واقعی شان را دریافت نمایند یا اینکه کارخانه که در گرما و شرجی طاقت فرسای خوزستان با اشک و خون آنان ساخته شده است بار دیگر راه اندازی شود.

لازم به یادآوری است در طی این سالها علاوه بر مقاومت و اعتراضات خیابانی کارگران کارخانه قند دزفول، نماینده های آنان از طریق نامه نگاری مصائب وارد شده بر کارگران و آنچه که بر سر کارخانه قند دزفول آمده است رابارها به تمامی مسئولین و دولت مردان انتقال داده اند که تمامی این نامه ها و گزارش ها با شماره نامه محفوظ می باشد. اما تاکنون هیچ مسئولی توجهی به این نامه ها نشان نداده است و کارگران همچنان در شرایط به غایت مصیبت باری بسر می برند بطوری که در نتیجه تعطیلی کارخانه و فشارهای وارده بر کارگران تاکنون حدود هشت نفر از آنان سخته کرده و جان باخته اند و دهها خانواده کارگری نیز با طلاق و فرو پاشی خانواده و اعتیاد و خودکشی هست و نیست خود را از دست داده اند.

لیست نامه های ارسالی کارگران کارخانه قند دزفول به نهادهای دولتی:

- ۱- نهاد ریاست جمهوری ۲- وزارت کار و امور اجتماعی ۳- وزارت صنایع ۴- سازمان خصوصی
- ۵- قوه قضائیه کشور ۶- سازمان بازرسی کل کشور ۷- کلیه مسولین محلی و منطقه ای (استاندار، فرماندار و نماینده مردم شهرستان شوش دانیال)

جمعی از کارگران کارخانه قند و شکر دزفول - چهاردهم بهمن ماه هشتاد و هفت

منتشره از سوی اتحادیه آزاد کارگران ایران